

MÜLLER SZILVIA

Bíboros vonzalom

Kivert kutyaként emelem
Fel a fejem, kezdődik.
Szétszakad a világ,
Apró darabokra hull.
Bezúzza a koponyám,
Átreped a tudatom
Nem tudom, hol vagyok.
Ez egy másik dimenzió,
Lüktet az agyam,
A szívem leáll, majd döngve
Kalapál.

Ordítok itt belül
Elment az eszem?
Szuszog a világ,
Lelassul a végtelen.

Rázkódik a föld,
Vakon bolyonganak
Az emberek körülöttem.
Elesek, kiabálok:
Ébredjete fel!
Furcsán néznek rám.
Nem hall senki sem?
Egy halk dallam csillog,
Bomba csapódik a hídba,
Hirtelen fény villan, s az
Ablakok beomolnak.

Ordítok vadul.
Elment ez eszem?
Morajlik a világ
Mozgásban van.

Elveszett a talaj, zuhanok,
Szél süvít a fülembé,
Támaszért kapkodok,
Egy jól artikulált mondat...
A gyomrom, mint a méhek,
Behorpad a mellkasom:
Nem kapok levegőt: Segítsetek!
Mozogni nem tudok,
A padlót nézem,
Valahol egy kéz érint,
És megint zuhanok

Ordítok itt belül.
Elment az eszem?
Hangtalan világ,
Kihagy az emlékezetem.

Sírás, könnyek,
Fuldoklom! – gondolom.
Beterít a víz,
Szűk a cella körülöttem,
Alacsony a plafon, és
Közelednek.
Nincs rés, se ajtó,
Sehol a kiút!
Valahol dörömbölnek,
verik az ajtót,
az enyémet.

Csak suttogok neked.
Elment az eszem.
Tiéd vagyok
Teljesen, egészen.